

De draak met de joekende neus

Lang leden weunde d'r 'n blauwe draak in 't bos. Niet allenig fansels, maar met allegaar andere beesten. Syn naam waar Jeppe. Jeppe weunde in 'n grot. Der had-y syn aigen hússy. 't Waar wel freeslik oud en rommelig, maar dat kon Jeppe niks skele. Hij fon 't allegaar wel best.



Jeppe waar 'n hele lieve draak. Dat soust meskien niet sêge omdat 't 'n draak waar, maar in dut gefal waar 't echt soa. Jeppe waar och soa lief foor syn frynden. Hij kon met elkeneen in 't bos goed opskiete.

Maar syn frynden maakten hur op dut stoit wat sorgen. En Jeppe sels maakte him ok sorgen.

't Waar naamlik soa dat hij de lêste tiid soa prúste most. En elke keer at-y dat deed, dan kwam d'r fuur út syn bek!

Nou gebeurt soks bij draken wel faker, maar in 't fan Jeppe waar 't och soa besonder. Jeppe houde niet fan fuur spoien. Hij fon 't gefaarlik!

Hij deed 't dan ok niet met sin. 't Gebeurde gewoan elke keer at-y prúste most.

Meertaligheid

Kemissy Meertaligheid

Syn neus waar al tiden road en syn ogen prikten gemeen. En dan begon 't weer te kribelen en most-y prúste.

Hij fon 't freeslik! Want elke keer at-y most, kon gyneen bij him in 'e buurt weze!

Jeppe worde d'r ferdrietig fan. Hij wist niet wat-y an die rooie neus en sere ogen doen most. En al helendal niet an dat prústen. Al dagen, ni, al weken bleef 't maar deurgaen.

Op 'n dâg kwam Hette 't knyn na him toe hippen.

'Goeie Jeppe, bist al weer wat opknapt?' froeg-y.

Jeppe wou him krekt 'n antwoord geve, doet syn neus weer ôfgrysliek begon te joeken. Hij kon d'r niks an doen, maar hij most prúste. Hatsjoe!!!

Hette sprong kel an 'e kant maar 't waar al te laat. Syn prachtige lange oren waren helendal ferbrand. Swart waren se!

'O sorry,' saai Jeppe drekt. 'Ik wou 't niet, maar 't gebeurde gewoan. 't Spyt my soa!'

'Ja ja, mooi is dut,' bromde Hette en hipte fort.

Doe kwam Elske 't hertsy an springen.

'Hoi Jeppe, wat kykst beteuterd. Wat is d'r an 'e hând?' froeg se en bleef bij him staan.

Maar nag foordat de draak antwoorde kon, most-y alweer freeslik prúste. Hatsjoe!!!

't Hertsy deed kel 'n paar stappen tebek, maar hur snútsky worde helendal swart omdat d'r bij Jeppe weer fuur út syn bek kwam.

'O ni, myn snút!' riep Elske. 'Myn mooie gesichy. 't Is helendal ferbrand!'

Met 'n paar sprongen waar se ferdwenen achter 'e bomen.

Jeppe suchtte en tranen stonnen in syn ogen. Wanneer hout dat stomme joeken nou 's op.

Met syn kop foorover liep-y in 'e richting fan syn grot.

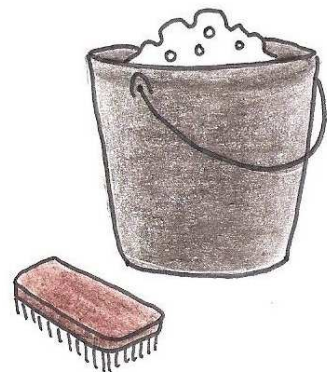
Jeldau 't flindertsy flog over him hine. Se groette de draak en flog feerder. Hoe graag at se ok even met hur frynd prate wou, de forige keer worden hur fleugelstys helendal swart doet-y weer last had fan syn neus en fuur spoie most. Dus flog se deur.

Normaal at ik ferkouwen bin, duurt dat maar 'n paar dagen. Ik bin nou al weken an 't prústen, docht Jeppe. Ik begryp d'r helendal niks fan.

'Goeie Jeppe!' hoorde hij inenen.

De draak draaide him om. En der ston Redlef de eekhoorn.

'Jonge, bist nag hyltyd soa ferkouwen? Dyn neus likent wel 'n temaat!'



Meertaligheid

Kemissy Meertaligheid

‘Ik weet niet hoe’t ’t kin,’ saai Jeppe sacht. ‘Ik mot hyltyd prúste.’

Nag foordat-y útpraat waar, foelde hij al dat syn neus weer begon te joeken. Hatsjoe!!!

Redlef stoiterde achterút, maar ’t waar foor syn mooie lange steert te laat. Die waar al ferbrand!

‘O ni,’ saai Jeppe. ‘Sorry Redlef. Dut waar niet myn bedoeling!’

‘Myn steert!’ riep Redlef en keek na ’t swarte stompy an syn liif. ‘Myn prachtige steert is fort.’

Jeppe droop ôf en gong in syn grot lêgen. Hij krulde him helendal op.

Hier het in elk gefal gyneen last fan mij, docht-y. Ik gaan krekt weer na búttten at myn ferkouwenhyd over is. Ik bin ’n gefaar foor myn aigen frynden.

Na ’n hutsy kwam d’r een ankoieren. En die bleef bij de ingang fan de grot staan.

‘Jeppe, bistou thús?’ ’t Waar Jitze de úl.

Jeppe deed ’n poat foor syn ogen.

‘Gaan fort. Dou wilt hier niet weze. Gaan fort, foor dyn aigen failigheid. Elkeneen wort liik op mij. Ik blyf maar an ’t fuur spoien en ik kin d’r niks an doen!’ jammerde de draak.

‘Ik hew d’r wat over hoord. Hette ’t knyn kwam bij my. En ok Elske ’t hertsy hew ik sien met hur ferbrande snútsky en nou krekt sâg ik Redlef de eekhoorn. Se make hur sorgen om dij. Derom bin ik hier. Wij motte ’s even over dut probleem prate,’ saai Jitze en gong naast Jeppe sitten.

Jeppe keek op en feegde syn tranen fort.

Jitze waar ’n wize úl. At d’r een in ’t bos problemen had, kwam Jitze faak met ’n oplossing.

De úl keek in ‘e rondte. En doe keek-y na Jeppe syn rooie neus. Hij docht na. Weer keek-y in ‘e rondte en doe na Jeppe syn dikke opsette ogen.

‘Jonge, ik sien ’t al,’ saai Jitze na ’n skoft en skudde met syn kop.

‘Wat? Wat sietstou?’ froeg Jeppe. Hij gong rechtop sitten.

‘Dou motst wat an die troep hier in dyn huus doen.’

Jeppe keek de úl fragend an.

‘Ik dink niet datst’ ferkouwen bist, maar datst ’n allergy hest! Foor stof. Kyk ’s om dy hine. ’t Siet d’r hier niet út. Nooit sien ik dij met ’n poetsdoek in ‘e weer.’

Ni, docht Jeppe. An poetse mot ik niet dinke. Ik wil feul liever búttten speule met myn frynden en plezier make. Hoe’t myn hússy d’r útsiet kin my niks skele.

‘Dou hest fast en seker ’n stofallergy! Ik sil wel wat regele,’ saai Jitze en floog fort.

Niet feul later kwam-y werom met Hette ’t knyn, Elske ’t hertsy en Redlef de eekhoorn.

‘Jeppe, dou gaast maar even na bútttenen, foor ’t gefal ast’ weer

’n joekende neus krijst. Wij rêde ôns hier wel,’ saai Jitze en gâf Jeppe ’n kloppy op ‘t skouder.

En dat waar maar goed ok, want Jeppesyn neus begon alweer te kribelen.

De frynden gongen allegaar met eamers en doeken an 'e gang, wylst se fleurig fersys songen. Al gau rook de grot heerlijk en waar elk stoffy fort.

Jeldau 't flindertsy kwam anfligen. Se sâg Jeppe foor syn grot sitten en hoorde de anderen wel lachen en plezier hewwen.

'Wat gebeurt d'r?' froeg se neskierig en kwam och soa fersichtig na hur frynd toe.

'Myn grot, hij is nag nooit soa mooi en skoan weest. Daliks is myn allergy over en hoef ik niet meer fuur te spoien. Dat het Jitze teugen my said. Want deur myn stofallergy mot ik hyltyd soa prúste. En daliks is 't over, dan bin ik d'r fanôf. 't Is súvver tiid foor 'n fesy,' saai Jeppe ontroerd.

Dat fon Jeldau ok. Se floog de grot in en fertelde 't de anderen.

Die aven kwammen se bij Jeppe syn skoane grot bijnander. De draak had slingers en bellonnen ophongen om 't ekstra feestlik te maken. En elkeneen had wat lekkers metnommen. Soa waar d'r wuttelsop, brametaart, sugedisselkoekys, pofte kestanjes, fulde tomaten en 'n hazelneutetaart.

De frynden konnen hur búkkys heerlijk fol eten. Maar naast 't lekkere eten worde d'r ok dânst en songen deur idereen. Want dat hoort bij 'n mooi feest.

Doe't 't feest in folle gang waar, stapte Jeppe na foren. Hij gong op 'n houten krukky staan.

Hij bedankte syn frynden dat se nag hyltyd syn frynden waren. Want 't waar de lêste weken och soa gefaarlik weest bij him in 'e buurt. Hij beloofde dat-y syn grot tena sels skoan houwe sou, foordat-y na bútten gong te speulen. Alle dagen opnij. Nooit sou syn hússy meer fys en stoffig worre.

'n Luud applaus folgde.

Elkeneen waar fleurig omdat Jeppe syn rooie neus starig weer blau worde. En dat ok syn ogen niet meer soa dik waren. Maar 't belangrikste waar fansels dat Jeppe niet meer hoefde te prústen en derdeur dus ok niet meer fuur begon te spoien.

Tot heel laat hadden se metnander 'n prot plezier en alle beesten waar wiis. Maar Jeppe waar 't wiist fan idereen. Dat syn neus niet meer joekte, waar wel 'n fesy wirrig!

Sonja Nauta en Doety Klijnstra